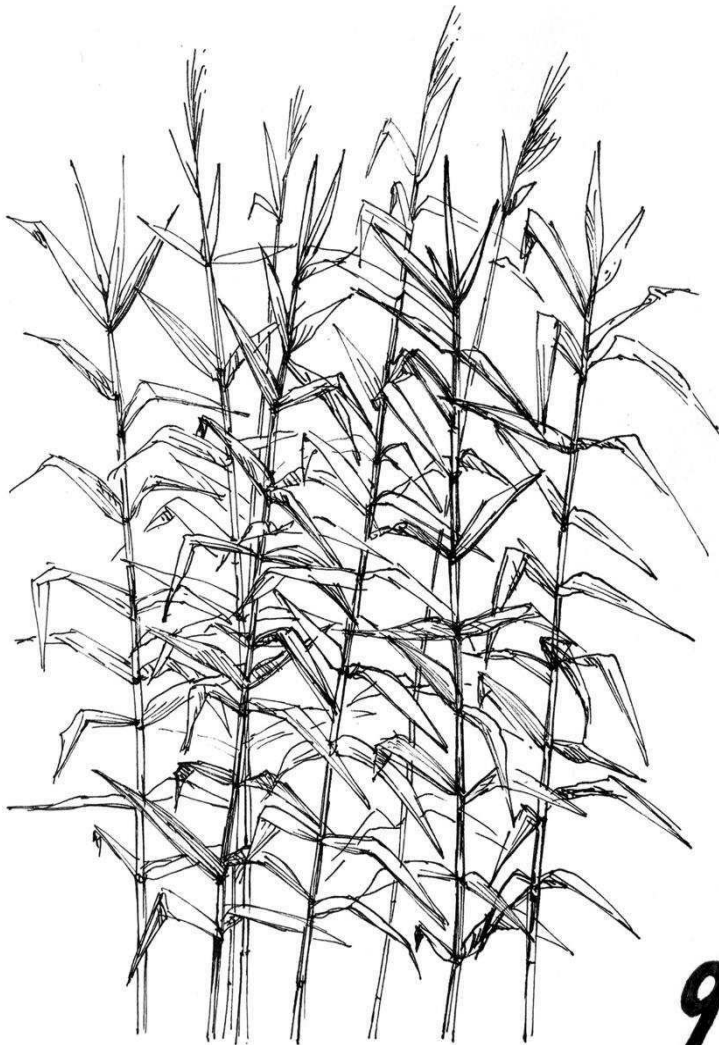

SETKÁVÁNÍ

9/2015

BRNEŇSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Melicharová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Jacobea, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Klára Němečková

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatel: Pavel Kašpar, farář
kurátor: Miroslav Maňák, past. pracovnice: Jana Kašparová

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2015 (XVII). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.

ÚVODNÍK

Na přípravné schůzce k letošnímu Bienále pro Diakonii jsme řešili propagaci této akce. Domlouvali jsme se, jak dostat pozvánku do nejrozličnějších novin a rozhlasových stanic. „A co Setkávání? Na to určitě nesmíme zapomenout!“ Shodou okolností jsem měl do listopadového čísla dodat úvodník. Zkusil jsem nadhodit otázku: „O čem bych ho měl psát?“ Kolegyně jenom zakoulela očima: „To je přece jasné!“

Ačkoliv se mi trochu přičilo „zneužít“ úvodník Setkávání k tomuto účelu, snad si to přece jenom mohu dovolit. Bienále pro Diakonii mě totiž nadchlo hned od svého prvního ročníku, tedy v době, kdy jsem s brněnským střediskem Diakonie ještě neměl mnoho společného.

Letošní ročník je již pátým ročníkem této akce. Vše začalo v Praze z iniciativy dejvického sboru, který je partnerem Diakonie ve Stodůlkách. Tamní středisko se stará o lidi s mentálním a kombinovaným postižením. Aby mohli svou činnost rozšířit, potřebovali získat nemalé investiční prostředky. A tak dejvický sbor v čele s farářským párem Abigail a Petrem Hudcovými úspěšně realizoval nápad Ondřeje Macka (dnešního faráře v Nosislavi) na pořádání prodejní benefiční výstavy obrazů, doplněné bohatým kulturním programem.

Čím mě od svého počátku Bienále nadchlo?

Do akce se zapojí plno dobrovolníků. Bez jejich volného času, který Bienále věnují, by tato akce nebyla možná. Dále jsou tu výtvarníci, kteří darují svá díla, a je tu řada lidí, kteří si díla zakoupí. Plno lidí, kteří vystoupí bez nároku na honorář, nebo za podstatně nižší honorář. Vnímám tak při Bienále radost z dávání. Mnoho lidí přispěje dle svých schopností a možností. Vzpomínám si, že tato atmosféra dávání mě uchvátila, a ačkoliv jsem byl při prvním Bienále ještě student, za velkou část svých prostředků jsem si koupil obraz. Když jsme po skončení minulého Bienále předávali obrazy, koupil si jeden pán na poslední chvíli za nemalou částku ještě další obraz k tomu, pro který si přišel. Na očích jsem mu viděl, že ho Bienále dostalo, stejně jako kdysi mě.

Další skutečností, se kterou mám Bienále pro Diakonii spojení, je otevření kostela. Při Bienále se kostel otevře a dovnitř se dostanou jeho pravidelní návštěvníci, ale také pozvaní návštěvníci, náhodní hosté, a vytvoří tu neopakovatelnou atmosféru. Kostel se tak stane místem setkání mnoha různých lidí, mnoha různých obrazů, interpretů, kafařů, šachistů...

Milé čtenářky a milí čtenáři Setkávání, jelikož některé skutečnosti lze pouze těžko popsat slovy, dovoluji si Vás na letošní V. Bienále pro Diakonii pozvat. Věřím, že si z jeho pestrého programu vyberete a že jeho atmosféru zakusíte. Program Bienále naleznete na str. 238.

Jan Soběslavský,
ředitel Diakonie ČCE – střediska v Brně

Sborová neděle v Brně I

Bohoslužby v neděli 11. října 2015 vedl bratr farář Jiří Gruber. A po nich jsme se sešli na faře v sále Václava Pokorného ke společnému obědu – snad všechny věkové skupiny, včetně rodin s malými dětmi. Petr Goliáš připravil pro nás oběd. Bylo to velmi dobré a byl toho nadbytek.

Sborová neděle pokračovala přednáškou historika Masarykovy univerzity Mgr. Dušana Coufala, Th.D., o životě a díle Mistra Jana Husa. Přednáška začala obhajobou Husa, kterou proslovil Jan Rokycana na Basilejském koncilu v roce 1433. Rokycana říkal, že Hus nejprve upozorňoval na neřestný život kléru na

církevních synodách. Když však kritika neměla žádný účinek, začal tyto nepravosti tepat i na veřejnosti, což způsobilo nenávisť těch, kterých se to týkalo. Vymohli na papeži interdict, aby Husovi znemožnili kázat. Hus byl velmi schopným a oblíbeným kazatelem, zvala ho každá farnost. Dovolil si říkat to, co si lidé mysleli, ale netroufal si to vyslovit nahlas. Uměl kázat latinsky, německy a hlavně česky v Betlémské kapli, ke které patřila také studentská kolej.

V diskusi padlo několik otázek. Byl Hus naivní? Snad tím, že uvěřil příslibu glejtu císaře Zikmunda. Koncil svolal papež Jan XXIII., aby řešil dvojpapežství. Husova kauza však nebyla na vedlejší koleji, vedení koncilu potřebovalo nějaký výsledek. Také koncil neodhadnul správně reakci Čechů na Husovo odsouzení. Místo posílení své autority koncil i císař v českých zemích autoritu nadlouho ztratili. Na výstavě v Praze lze zhlédnout protestní petici s více než 200 pečeti českých pánů. Dnešní přístup k Husovi lze rozdělit do dvou proudů: ekumenický vstřícný, který chce Husa rehabilitovat, a konzervativní, podle kterého byl Hus odsouzen právem.

Dozvěděli jsme se ještě mnoho dalších zajímavostí. Hojně navštívená přednáška nám přinesla řadu zajímavých informací a přesvědčila nás, že má stále smysl se Husem zabývat.

Jan Franců

Ze sboru Brno - Židenice

Pátkem 10. října jsme zahájili občasná setkání našeho sboru. Tentokrát byl naším hostem kameraman, scénárista, zvukař i střihač, to vše v jedné osobě, pan Petr Baran z Brna. Dozvěděli jsme se o něm, že léta pracoval jako kameraman, avšak od roku 1994 už filmuje samostatně a zaměřuje se na tvorbu videodokumentů. Pozvali jsme ho, po delší době již podruhé, k promítnutí některých z jeho posledních filmů, které natáčí. Tentokrát přišel se třemi kratšími filmy. První byl něco jako medailonek o herci Oldřichu Novém. (Kdo z mladších čtenářů neví, byl to slavný filmový milovník, a tím i idol žen v meziválečném období.) Mě osobně na filmu nejvíc zaujaly scenérie z malebného Kuklíku na Vysočině, kde, jak jsme se dozvěděli ze vzpomínek jednoho pamětníka, trávil herec letní pobyty na své chalupě. Pro své přirozené chování a popíjení se sousedy v místní hospodě byl oblíben. Po této jeho životní úspěšné etapě následovalo stáří, které nesl těžce. Nemohl prý unést postupné chátrání své „tělesné schránky“, a proto si posledních více než deset let nepřál být nikým viděn. Čas prý trávil ve svém pražském bytě, krmením holubů, kteří za ním létali otevřenými okny až do kuchyně. Zemřel v roce 1983 (moje poznámka: to jsme snad díky víře moudřejší...).

Tento první film vysoce převýšily další dva. Zvláště ten prostřední s názvem Doteky času kamene nás všechny přítomné „dostal“. Zblízka jsme mohli pozorovat a slyšet výpověď pozoruhodného současného sochaře Petra Váni. Měli jsme možnost vidět jeho tvorbu nádherného sousoší postav Cyrila a Metoděje, provedené z bílého mramoru. Film začínal nakládáním obřího mramorového kvádrů z lomu až v Soluni a my jsme pak dál byli svědky, jak postupně získává tvar pomocí dláta a kladívka, rukama sochaře pana Váni. (Film byl „časosběrný“, a tak jsme se ve zrychlených úsecích dostali až k dokončení úžasného díla, které je prý k vidění před kostelem v Moutnici.) Už dlouho jsem neviděla tak vitálního člověka, který se netají vírou a uspokojením z vykonávané práce. (Více o něm je možné shlédnout v rozhovoru s farářem Klineckým v archivu televizního pořadu Uchem jehly.) Že i sochaři se dokáží podílet na něčem neobvyklém, jsme se dozvěděli z toho, že na žádost potápěčů vytvořil pan Váňa sochu sv. Jana Nepomuckého, aby ta pak mohla být při pražských slavnostech Navalis potápěči odvezena na její původní místo, což je prý dno Slapské přehrady v místě bývalých Svatojánských proudů. (Zdá se mi, že je škoda pěknou sochu hodit do vody – katolíci se domnívají, že je ochrání před utonutím...)

Třetí film byl neméně zajímavý a měl název Marina. Byl o neobyčejně nadané umělkyni ruského původu, paní Marině Richterové, která od roku 1983 žije a tvoří v Praze. Během svého pohnutého života vystřídal různé grafické techniky, malbu i litografii. Jak sama říká, „snaží se do své tvorby vložit vždy nějaké poselství, ovlivněné současným emočním stavem“. Já k tomu dodávám, že výsledek je nelehko srozumitelný, ale na vysoké estetické úrovni, odvažují se říci, že ojedinělé, až úžasné! Večer i následný rozhovor s panem Baranem byl zajímavý (kdo z domu nevyšel, o pěkný zážitek přišel).

Jana Slámová

Brno II v Bitýšce

Druhý zářijový víkend jsme se již tradičně vypravili na sborový pobyt ve středisku MAMRE v Osově Bitýšce. Jako vždy nás bylo poměrně hodně, asi 60 velkých i docela malých účastníků.

V pátek večer jsme pověřili přítomné skauty přípravou ohně na společnou večeři – opečené buřty, klobásy a podobné pochutiny. Na sobotní dopoledne jsme měli naplánované pouštění draků, ale zradilo nás počasí – za bezvětří to prostě nejde. Nezbylo než tento bod programu zrušit. Po výborném obědě jsme vyrazili na obvyklou procházku do Ořechova. Večerní program připravil Martin Horák – diskusi, kdy děti kladly předem připravené otázky dospělým a naopak. Rozhovor byl opravdu zajímavý, nakonec se protáhl asi o půl hodiny, ale nikomu to nevadilo.

V neděli jsme měli v místní kapli bohoslužby, které vedl opět Martin. Vyprávění oživil pomocí biblických postaviček. A bylo to drama! Jedné postavičce od svíčky málem chytly vlasy, ale vše dobře dopadlo. Před obědem se uskutečnila odložená drakiáda na farní zahradě. No a po obědě a úklidu fary jsme postupně vyrazili domů. Myslím, že se pobyt vydařil, a tak za rok ve stejný čas na stejném místě!

René Pikna

Sjezd (nejen) evangelické mládeže 2015, Litoměřice

Zorganizovat víkendové setkání pro víc než 300 mladých lidí z celé republiky není jednoduché. Teoreticky to asi tuší všichni. Já jsem si to letos vyzkoušela i prakticky, když jsem se coby členka celocírkevního odboru mládeže (COM) přidala k organizačnímu týmu. O zážitky se s Vámi ráda podělím.

Nejdřív je třeba vybrat místo vhodné pro konání akce. Město, rozhodně. Ne moc malé, ale zase ne příliš velké. Letošní sjezd se konal v Litoměřicích se záměrem podpořit i touto cestou život církve v Ústeckém seniorátu. Pro Moraváky to bylo dost daleko, ale nedali se odradit a přijely jich skoro dva vagóny (k mé veliké radosti).

Když už jsou jednou na místě, musejí mít účastníci kde spát. Ubytování je skromné – ve spacáku na karimatce ve třídě či tělocvičně některé ze škol. Bývá jich několik, mezi nimi i jedna „neklidová“ - tam se obvykle muzicíruje a zpívá dlouho do noci nebo až do bílého rána... Do škol je třeba zajistit klíčníky a hlídače – dobrovolníky, kteří mají na starosti odemykání, zamykání a přece jen trochu klidu. Předem je tedy třeba školy oslovit, navštívit ředitele, jemně je přemlouvat, vysvětlovat, ujišťovat...

Kromě spaní potřebují účastníci i jíst. Letos to se stravováním bylo snazší – Litoměřice mají zařízení pojmenované „Centrální školní jídelna“, tedy velkou vývařovnu, kde se stravují snad všechny školy, co ve městě jsou. Kapacita je tedy velká a mládežníci si mohli porovnávat, zda se tam vaří lépe než v jejich domácích jídelnách. Jen na okraj podotýkám, že na výběr je masová i bezmasá varianta a obě jsou žádané.

Na Sjezd jedou různí lidé z různých důvodů, ovšem asi každý se alespoň na chvíli zúčastní programu. Kromě hlavní sobotní přednášky a nedělních bohoslužeb je vždy možnost volby: dílny, sporty, sjezdová kaple, diskuse,... Zkrátka je toho hodně. Letošní sjezd měl téma „Přes čáru“ a mě osobně nejvíc dostala přednáška Martina C. Putny s následnou diskusí, ale slyšela jsem, že dílna Hany Ducho či domácí limonády v (nealko) PUBu taky stály za to.

Sjezd organizuje oddělení mládeže ÚCK ve spolupráci s COMem, ale jak to u podobných akcí bývá, hodně práce leží i na dobrovolnících z řad mládeže, kteří se sami hlásí a berou na sebe různé úkoly. Těší mě, že se mezi ně zapojily i mně známé tváře ze sboru či seniorátu.

V posledních letech se Sjezd potýká s úbytkem počtu účastníků. Po letošním ročníku si více než kdy jindy kladu otázku, jak oslovit a pozvat více lidí, a zároveň, co vlastně od Sjezdu očekávám/e či očekává církev. A zároveň si lámu hlavu, proč tato na Sjezd přispívá jen doplacením eventuálního schodku v rozpočtu. Příští rok budeme „Na vodě“ a v Třebíči, třeba mě do té doby něco napadne. Pokud by něco napadlo Vás, milí čtenáři, budu ráda, když se o nápady se mnou podělíte.

Saša Jacobea

Podzimní školka mládeže, Heršpice, 16.-18. 10. 2015

Mládežnický kalendář unese hodně, a proto se již 14 dnů po Sjezdu konala letošní podzimní „školka“ - mimochodem, moc by mě zajímalo, jak toto originální (a v jiných seniorátech naprosto nesrozumitelné) označení vzniklo? Najdou se pamětníci?

I přes termín blízký Sjezdu byla účast mohutná – v sobotu večer jsme napočítali 71 účastníků. Tajně doufám, že to bylo proto, že mládežníci mají školky rádi, a také, že je zaujalo téma: e-mládežník v síti. Program celého víkendu se tedy točil kolem internetu, moderních technologií, jejich využívání, jejich nadužívání i jejich zneužívání.

Na páteční večer připravil seniorátní odbor mládeže (SOM, tudíž, chce-li kdo: SOMáci) hru z doby, kdy ještě internet ani Facebook nefungovaly. Čtenářům se to možná nezdá jako něco zvláštního, ale někteří mladší hráči se třeba u hledání v tištěném jízdním řádu docela zapotili.

V sobotu účastníky čekala vynikající přednáška Tomáše Boudy, spojená i s diskusí ve skupinách. Velice jsem ocenila, že přednášející posluchače pozval k rozhovoru o tom, co je to krádež na internetu, jak se ve virtuálním světě chovat či naopak nechovat, jakou míru závažnosti přikládat informacím z různých zdrojů.

Odpoledne bylo poměrně tradiční – sporty, kterým počasí na chvíli přálo, procházka po Heršpicích s domorodou průvodkyní, následně dílny. Všichni si pak velice užili večerní improvizáční show divadla Bafni a následný taneční rej.

Školku by nešlo dost dobře uspořádat, kdyby se nenašel sbor ochotný mládežníky uvítat, uložit a nakrmit. Chtěla bych touto cestou moc poděkovat farářům i všem ochotným lidem ze sborů, které naše setkání královsky hostí, pomáhají zajišťovat a především trpělivě podporují.

Na školky jezdí mládežníci od konfirmačního věku zhruba po třicítku. Moc mě baví, jak se na setkáních prolínají zkušenosti, názory, zájmy těch mladších a těch starších, a co z toho vzniká. Třeba facebookový impulz na začátek nebo večerní ztišení jako v Taizé. Prostě radost být u toho.

Saša Jacobea

Den tiskařů v Kralicích

V sobotu 12. září 2015 se v Památníku Bible kralické v Kralicích nad Oslavou konal Den tiskařů. Návštěvníci mohli sledovat, jak začátkem 17. století vznikaly knihy. Soubor Studio bez klinky Romana Prokeše předváděl výrobu ručního papíru, odlévání literek a tisk stránek na dobovém knihařském ručním lisu. V památníku studenti Střední školy grafické v Brně předváděli ruční šití knihy.

V 10 hodin před pomníkem knihy generální ředitel Moravského zemského muzea v Brně PhDr. Mgr. Martin Reissner, PhD., ředitel Muzea J.A. Komenského v Uherském Brodě Mgr. Miroslav Vaškových a starosta Kralic ing. Emil Dračka, MBA, slavnostně Den tiskařů zahájili. Představili společný projekt „Komenského cesty“ a otevřeli putovní výstavu o životě, odkazu a díle J.A. Komenského zapůjčenou z Uherského Brodu. Výstava na 12 panelech popisuje dobu a snahy Učitele národů.

Den tiskařů pokračoval odpoledne v Památníku přednáškami. Mgr. Petr Zemek (historik uherskobrodského Muzea J.A. Komenského) nazval první z nich „Jan Ámos Komenský a výstava Jak chtěl změnit svět“. Připomněl v ní životní běh Komenského. Vývoj jeho názorů na zlepšení světa rozdělil do tří období:

přípravné před odchodem do exilu, v Lešně, kde dospěl k „Pansofii“ (Vševědě) a v Amsterdamu, kde své představy sepsal v díle „Všenáprava věcí lidských“.

Druhou přednášku pronesl Mgr. Jiří Mitáček, PhD. (náměstek generálního ředitele Moravského muzea pro odbornou činnost). Věnoval ji Kralické tiskárně a Bibli české. V druhé polovině 16. století vzniklo v Ivančicích pod ochranou a s podporou Žerotínů centrum Jednoty bratrské. Součástí centra byla vedle školy a kostela i rozsáhlá knihovna a tiskárna. Skupina teologů a znalců biblických jazyků pod vedením Jana Blahoslava překládala Bibli do češtiny z originálů. Překlad byl doplněn poznámkami a odkazy, věc v té době zcela ojedinělá. V roce 1578 se tiskárna přestěhovala na kralickou tvrz, kde vyšla v několika vydáních celá Bible a řada dalších děl. Po vyplenění tvrze císařským vojskem bylo zařízení tiskárny v letech 1621-1629 uloženo v Náměšti nad Oslavou. Tiskárna ještě sloužila Komenskému v Lešně. Kralický překlad Bible měl mimořádný význam i v dalších stoletích, v národním obrození, vycházeli z něj i katolíci.

Po krátké přestávce, během které se vyčísilo, program pokračoval v kostele sv. Martina. David Rafael (popularizátor národní identity z pohledu české reformace) se ve své přednášce věnoval Karlu staršímu ze Žerotína. Tento ochránce pravdy, lidí, práva, vzdělanosti i samotných Kralic byl jedním z nejmocnějších šlechticů na Moravě. Zážitky z bojů v mládí ve Francii ho přivedly k politice diplomatických jednání. Varoval české stavy před povstáním. Razil zásadu „Vy, kteří spravujete lid, milujte moudrost.“ Svá panství spravoval v duchu „Žij, abych sloužil lidem“, proto byl velmi oblíben. Financoval centrum a tiskárnu Jednoty bratrské, podporoval také oběti rekatolizace. Obzvlášť lze zmínit podporu, již poskytoval Komenskému.

Sobotní program v Kralicích zakončila ekumenická bohoslužba a večerní pěvecký koncert 10. ročníku festivalu Jakub Pustina a jeho hosté.

Poděkování za zdařilou akci, i když s menší účastí, patří manželům Petránkovým, Monice Doležalové, všem přednášejícím a řadě dalším, kteří pod patronací Moravského zemského muzea a Muzea J.A. Komenského a se silnou podporou starosty Kralic Den tiskařů připravili. Po mohutných oslavách 400. výročí vydání Bible kralické v jednom svazku 14. září 2013 i skromnější akce 27.9.2014 tak byla založena tradice podzimního připomínání Kralické tiskárny.

Jan Franců

Na snímku: Na Kralické tvrzi se opět tisklo technikou 16. století.

BIBLICKÁ BOTANIKA

Rákos

Tam, kde ekumenický překlad používá slova rákos, třtina, prut nebo hůl, se většinou jedná o překlad hebrejského výrazu KANĚ, řecky KALAMOS, což je z botanického hlediska **trstě rákosovitá** (Arundo donax), lidově rákos jižní. Jedná se o vytrvalou travinu, která roste ve Středomoří a na Blízkém východě, kde je dostatek vláh, například podél vodních toků, u pobřeží. Vzhledem připomíná bambus.

*Exodus 2,5 Tu sestoupila faraónova dcera, aby se omývala v Nilu, a její dívky se procházely **podél Nilu**. Vtom uviděla **v rákosí** ošatku a poslala svou otrokyni, aby ji přinesla.*

*Jób 8,11 Cožpak roste **rákos**, kde není **bažina**?*

Hebrejské SUF označuje různé vodní traviny, jako je ostřice, bojínek či orobínek. Podle nich se také jmenovalo Rákosové moře.

*Exodus 2,3 Ale déle už ho ukrývat nemohla. Proto pro něho připravila **ze třtiny ošatku**, vymazala ji asfaltem a smolou, položila do ní dítě.*

*Izajáš 19,15 Egyptu se nepodaří žádné dílo, ať je **koná hlava nebo ocas, palmová ratolest nebo síť**.*

*Ž 106,9 Obořil se na **Rákosové moře** a vyschlo, propastnými tůňmi je vedl jako poušť.*

Výraz ACHU je obecným výrazem pro traviny rostoucí u vody a překládá se často jako síť (např. síťina rozkladitá, které roste v celé Evropě).

*Job 8,11 Může bez vody vzrůst **síť**?*

*Gn 41,2 Pojednou z Nilu vystupuje sedm krav nápadně krásných a vykrmených a popásají se na **říční trávě**.*

Trstě rákosovitá dosahuje výšky obvykle 4 - 6 metrů, její pružná stébla mají tloušťku kolem 5 centimetrů, listy jsou střídavé, modrozelené, 60 cm dlouhé a 8 cm široké. Rozmnožuje se plazivými oddenky. Dnes patří do skupiny nejvíc invazivních rostlin.

Rákos rychle roste, uvádí se 5-10 cm za den, takže se o něm uvažuje jako o možném zdroji biomasy. Začíná růst velmi brzy (v březnu).

*Izajáš 35,7 Ze sálající stepi se stane jezero a z žíznivé země vodní zřídla. Na nivách šakalů bude odpočívat dobytek, **tráva tam poroste jako rákosí a sítí.***

Rákos byl často vysazován podél řek, umělých kanálů a průplavů ke zpevnění jejich břehů.

*Izajáš 19,6 říční ramena budou páchnout, voda v egyptských kanálech opadne a vyschne, **třtina a rákos zvadnou.***

V porostech rákosí nachází potravu a úkryt malá i velká zvěř, včetně bájného Behemota, a mohla odtud nečekaně zaútočit.

*Jób 40,21 Behemot uléhá pod lotosem, **skryt ve třtině a bahnu.***

*Žalm 68,31 Hospodine, oboř se na tu **divou zvěř v rákosí**, na stádo turů mezi býčky národů, na toho, který se vrhá do bláta kvůli úlomku stříbra. Rozpraš národy válkychtivé!*

Porosty rákosu jsou snadno hořlavé a dřevnatá stébla sloužila také jako topivo.

*Jób 41,12 z nozder mu vystupuje kouř jak z hrnce **nad ohněm z rákosí** rozdmýchaným,*

*Jeremjáš 51,32 že byly zabráný brody, že i to **rákosí spálili ohněm** a bojovníci že jsou naplněni hrůzou.*

Starší rostliny se používají na pokrývání střech a při výrobě člunů.

*Jób 9,26 prolétly jak **rákosové čluny**, jako orel na kořist se vrhající.*

Ve starověku seříznutá stébla rákosy sloužila podobně jako husí brk ke psaní na papyrus, ještě dříve byly z rákosy zhotovovány nástroje na vytlačování klínopisných znaků. Plátky Arunda z plantáží na francouzské riviéře se používají při hře na dechové nástroje (hoboj, klarinet či fagot).

Ž 45,22 Slavnostní řeč mi ze srdce tryská, své dílo přednesu králi; jazyk můj - hbitého písaře rydlo:

Jer 8,8 Jak můžete říkat: »Jsme moudří, my máme Hospodinův zákon«? Ano, jenže jej falšuje falešné rydlo písařů.

3 J 13, 13 Měl bych ti ještě mnoho co psát, ale nechci to svěřit inkoustu a peru;

Z rákosy se běžně vyráběly vycházkové hole, rybářské pruty a píšťaly (např. Panova flétna - syrx). Pružné rákosové hole sloužily při výmlatu křehkých rostlin, ale také při tělesných trestech a ponižování odsouzenců.

Jeremjáš 48,17 Projevte mu účast všichni, kdo jste kolem něho, všichni, kdo znáte jeho jméno. Povězte: »Jak byla zlomena silná hůl, překrásný prut!«

Izajáš 28,27 Kopr se nemlátí smykem a po kmínu se nejezdí koly vozů, nýbrž kopr se vyklepává prutem a kmín holí.

Mt 27,29-30 upletli korunu z trní a posadili mu ji na hlavu, do pravé ruky mu dali hůl, klekali před ním a posmívali se mu: "Buď zdrav, židovský králi!" Plivali na něj, brali tu hůl a bili ho po hlavě.

Marek 15,36 Kdosi pak odběhl, namočil houbu v octě, nabodl ji na prut a dával mu pít se slovy: "Počkejte, uvidíme, přijde-li ho Eliáš sejmut." "

Dlouhá stébla rákosy sloužila také jako měřicí jednotka. Nejčastěji se používala tzv. rákosová míra šesti loktů (tj. dle Biblického slovníku A. Novotného přibližně 3,15 metrů).

Ezechiel 40,3 Uvedl mě tam, a hle, byl tam muž, který vypadal, jako by byl z bronzu. Stál v bráně, v ruce měl lněnou šňůru a prut k měření.

Ezechiel 40,5 A hle, zvenčí kolem dokola domu Božího byla hradba. Délka prutu k měření, který měl muž v ruce, byla šest loket; každý z nich byl o dlaň delší. Změřil šířku stavby; byla jeden prut a výška také jeden prut.

Ezechiel 42,16 Prutem k měření změřil východní stranu; měřila celkem pět set prutů, měřeno prutem k měření... Celou stavbu změřil ze čtyř stran. Obklopovala ji hradba; ta byla dlouhá pět set a široká také pět set prutů. Měla oddělovat svaté od nesvatého.

Zjevení Janovo 11,1 Tu mi byla dána rákosová míra a anděl mi řekl: "Vstaň, změř Boží chrám i oltář a spočítej ty, kteří se tam klanějí."

U nás trstí rákosová (zatím) neroste, můžeme se však setkat s rákosem obecným, který je menší (stéblo má průměr 1 cm), ale podobně expanzivní, zejména na nivách, které nebyly dlouho sečeny.

V poetické řeči Bible slouží pružný a ve větru se kývající rákos jako příklad nestálosti, změny chování a slabosti.

1 Královská 14,15 Hospodin bude bít Izraele, takže se bude **klátit jako rákosí ve vodě**, vyvrve Izraele z dobré země, kterou dal jejich otcům, a rozptýlí je až za Řeku, protože si dělali posvátné kůly a Hospodina uráželi.

Izajáš 58,5 Což to je půst, který si přeji? Den, kdy se člověk pokořuje, kdy hlavu **sklání jako rákos**, žínici obléká a popelem si podestýlá? Dá se toto nazvat postem, dnem, v němž má Hospodin zalíbení?

Ježíš použil záporný obraz kývajícího se rákosu jako kontrast ke stálosti a rozhodnosti Jana Křtitele.

Matouš 11,7 Když Janovi učedníci odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: "Na co jste se vyšli na poušť podívat? **Na rákos, kterým kývá vítr?**

K rákosu, který se snadno zlomí a zraní toho, kdo se o něj opíral, je nejčastěji přirovnáván Egypt

Izajáš 36,6 Hle, spoléháš na Egypt, na tu **nalomenou třtinovou hůl**. Kdokoli se o ni opře, tomu pronikne dlaní a propíchne ji. Takový je farao, král egyptský, vůči všem, kteří na něho spoléhají.

Ezechiel 29,6 I poznají všichni obyvatelé Egypta, že já jsem Hospodin. To proto, že byli domu izraelskému **třtinovou oporou**.

Tentýž obraz však může sloužit i naopak – jako výraz Božího soucitu a ohleduplnosti, která neláme, co je křehké a nalomené.

Izajáš 42,3 **Nalomenou třtinu nedolomí, nezhasí knot doutnající. Soud vyhlásí podle pravdy.**

Matouš 12,20 **Nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhasí, až dovede právo k vítězství.**

Jiří Gruber

OSOBNOSTI ČESKÉ REFORMACE

Karel starší ze Žerotína (1564 – 1636)

Otec Karla staršího, Jan, vlastnil panství v Rosicích a Náměšti, později i v Brandýse nad Orlicí. Byl předním členem Jednoty bratrské. Přijal za svůj její důraz na vzdělání, který ho přiměl k podpoře bratrské školy v Ivančicích i tiskárny v Kralicích. Stejně usiloval o vzdělanost svých dvou synů, pro které měl předem pečlivě vypracovaný plán vzdělání.

Karel se narodil v Brandýse nad Orlicí. Jakmile nastal vhodný čas, dostal svého učitele, který ho doprovázel od počátku školní výuky v Brně, Ivančicích a později i v cizině. Pokračoval obvyklou cestou vzdělání nekatolické šlechty,

přes kalvínskou akademii ve Štrasburku, na universitu v Basileji a v Ženevě. Nakonec se ještě seznámil s universitami v Itálii a Francii. Po skončení studií ovládal latinu, řečtinu, němčinu, italštinu a francouzštinu.

Ale nešlo jen o vzdělání. Bylo třeba, aby se šlechtický syn seznámil i se životem na královských dvorech. To mu umožnil jednak ve Francii dvůr navarrského krále Jindřicha IV., jednak falcký dvůr v Heidelbergu a později i v Londýně dvůr královny Alžběty. Po takových zkušenostech bylo zřejmé, že neměl ve vzdělání a politickém rozhledu sobě rovného. Po návratu domů využil Karel svých schopností i u dvora císaře Rudolfa II. v Praze.

Jeho osobní život byl ale mnohem složitější. V devatenácti letech mu zemřel otec. Rodina byla dostatečně hmotně zajištěna, takže se nemusela nijak v dosavadním způsobu života omezovat. Pětadvacetiletý Karel se oženil, ale po dvou letech mu manželka zemřela, zůstala jen dcera Bohunka. Zlomen, odjel do Francie pomoci ve složité situaci králi Jindřichovi IV., který byl velkou nadějí protestantů. Odtud se však Karel vrátil zklamán, zvláště když Jindřich, aby zvýšil své postavení v zápase o trůn, přestoupil ke katolictví. Karlova podpora protestantů ve Francii ovšem neušla odmítavé pozornosti zdejších katolíků. Ve snaze svou pověst u nich napravit, rozhodl se Karel účastnit se tažení proti Turkům. Jako vůdce moravské jízdy bojoval statečně, málem přišel o život. Rudolf II. tehdy usoudil, že Karel, jako výjimečný právník, bude mnohem užitečnější u soudu než u vojska a poslal ho zpět na Moravu se jmenováním přisídícím zemského soudu. R. 1596 se Karel znovu oženil. Po čtyřech letech došlo k nové rodinné tragédii, když i jeho druhá žena zemřela a krátce po ní i jejich syn.

Pro nesmiřitelné katolíky zůstal Karel nebezpečným nepřítelem jejich víry. Chtěli se ho zbavit a zosnovali incident, který byl vymyšlen jako urážka císaře. Konflikt měl vyprovokovat buď ozbrojenou šarvátku, která by mohla přinést Karlovi přímo smrt, nebo porušení panovníkova zákazu soubojů, což by byl zločin proti císařskému majestátu. Moudrost Karlova tuto lest odvrátila, když odpověděl, že se bude raději za nemocného císaře modlit, než by za něj bojoval. Podobných útoků proti Karlovi bylo více, žádný však nevedl k plánovanému cíli. Buď skončily dříve, než se dostaly k soudu, nebo se Karel dokázal skvělou obhajobou ubránit.

Od návratu domů se Karel s velkým elánem zabýval výhradně zemskou politikou a právními problémy. Uvědomoval si ovšem, že proti klidnějším a tolerantnějším poměrům předchozího 15. století se situace v nové době výrazně v zemi změnila. Postupně byl oslabován vliv evangelické šlechty na veřejný život a zároveň byly jmenovány do správy země neústupné katolické osobnosti. Proti stavovské moci byla stále rozhodněji protlačována moc panovníkova a dříve všeobecně uznávaná svoboda vyznání se stávala předmětem mocenského zápasu. Karel se ovšem snažil takovému vývoji čelit, usmířit politiky a zemské právo znovu prosadit jako hlavní autoritu země. Ale neuspěl. V té době se oženil potřetí, ale i jeho třetí sňatek nedopadl šťastně, když si vzal ženu mladou, ale ne zcela zdravou. Nedožila se ani prvního výročí sňatku.

Přes jeho politické nezdary se v letech 1608 - 1615 stal moravským zemským hejtmanem. Stalo se tak díky jeho všeobecně uznávané diplomatické

uvážlivosti a umírněnosti. Předsedal sněmům a soudům, k jeho povinnostem patřila i péče o obranyschopnost a hospodářství Moravy, když mu byl svěřen i úřad direktora zemských peněz. Snažil se moravskou politiku osamostatnit od české, když dospěl k pochybnostem o české prozíravosti. Ve sporu Rudolfa s Matyášem strnil Karel Matyášovi. O to hlubší bylo jeho zklamání, když Matyáš jako císař odmítal Moravě přiznat stejnou svobodu vyznání, kterou Češi obhajovali Majestátem. Unaven svou neúspěšnou snahou o změnu poměrů, s pocitem opuštěnosti a trápen chorobami, oženil se Karel počtvrté a brzy na to se vzdal veřejné činnosti. Tentokrát si vzal Kateřinu z Valdštejna, ženu, která dovedla být manželovi v jeho nemocech a starostech opravdovou oporou. Na rozdíl od předešlých žen byla mu věkem a vírou blízká, ale také statečná a moudrá.

I mimo veřejný život Karel dále pozorně sledoval politický a společenský vývoj v zemi. Jeho světový rozhled ho přivedl k hluboké nedůvěře k politickým schopnostem stavů. Znepokojen sledoval, jak stavovská moc s panovnickou směřují ke konfliktu. Jako bývalý direktor zemských peněz věděl, že Morava není schopna dlouho vzdorovat habsburské moci. Uznával, že Češi ve sporu s panovníkem mají pravdu, ale neschvaloval jejich revoluční úsilí a stále radil k novým jednáním.

Karel celý život trval na přesvědčení, že zájem země je nadřazen zájmům politických stran (panovník versus stavy) a konfese má být soukromým, ne politickým projevem. Jeho opatrná povaha, váhavost, snad i bojácnost mu bránila ve větší rozhodnosti. Sám o sobě napsal, že se ničeho tak nehoří jako války a jejich zhoubných důsledků. Svým přesvědčením dlouho ovlivňoval rozhodnutí zemského sněmu o neutralitě Moravy. R. 1619 ale Karlův mladší bratranec Ladislav Velen provedl ve sněmu převrat, po němž se Morava přidala k českému povstání. Karel upadl v nemilost, byl zatčen. Ač nemocen, internaci snášel hrdě. Svého o hodně mladšího bratrance vnímal s náklonností staršího, tedy rozumnějšího příbuzného a se shovívavostí k jeho nerozvážnému mládí.

Po nešťastné šarvátce na Bílé hoře byl Karel odbojnými druhy tvrdě odsuzován za přílišnou loajálnost k vládě. Ale ani u vítězů nepochodil, byl jen trpěn. Když potom císařská vláda krutě odplácela poraženým, Karel se obětavě ujal svých pronásledovaných „zavedených“ přátel. Pomáhal přímluvami, penězi, potravinami i vyjednáváním s úřady a přáteli o jejich vlídném přijetí v cizině. Vědom si dočasnosti situace doma, přestěhoval včas bratrskou tiskárnu z Kralic do polského Lešna a knihovnu do slezské Vratislavi. Přerovský statek předal synovci, katolíkovvi. Tak doma pro žerotínský rod zachoval aspoň část majetku. Když se pak přesvědčil, že ani na svých statcích nebude moci udržet bratrské bohoslužby, prodal většinu svého majetku za poloviční cenu a odešel dobrovolně se svou paní do Vratislavi (1629). Ani za těchto zoufalých podmínek nepřestal dál podporovat emigranty. Směl zajíždět z Vratislavi do vlasti. Bylo však pro něj zdrcující vidět, za jak krátkou dobu rekatolizace se lidé doma změnili a nestarají se o nic jiného „kromě o hubu a měsíc“. Tato těžká zkušenost mírnila jeho stesk po vlasti.

Přes to všechno zůstal věrný císaři a s vůdci v emigraci se nesblížil. Když vojska protihabsburské koalice obsadila Slezsko, cítil se „nepřáteli“ tak ohrožen,

že usiloval o návrat na Moravu. Nakonec ho přestěhoval sám Albrecht z Valdštejna, generalissimus císařské armády (bratr nešťastné třetí Karlovy manželky, tedy příbuzný) s vojenským konvojem zpět do Přerova. Tam strávil nemocný Karel poslední tři těžké roky svého života. Po několika měsících mu zemřela jediná dcera Bohunka. To mu podlomilo jeho zbývajících slabé zdraví. Zemřel náhle, při jasné mysli na přerovském zámku r. 1636. Za necelý rok ho následovala i jeho věrná manželka. Jediným jeho potomkem zůstal syn Bohunky, vnuk z prvního manželství Karel Bruntálský z Vrba. Ten zdědil zbývajících Karlův majetek, brandýské panství, vratislavský dům a vzácnou knihovnu. I on však zemřel pouhé dva roky po Karlovi.

Ladislav Hájek

Použitá literatura: P. Balcárek, Ve víru třicetileté války

Poznámka: Ke 450. výročí narození Karla st. ze Žerotína vydala Česká pošta v r. 2014 známku s jeho portrétem a symbolem Jednoty bratrské.

Z PŮDNÍCH ARCHIVŮ

Povzbuzení do všedního dne – Antonín Venc

Bratr farář Antonín Venc, dědeček mé manželky, jehož písemná pozůstalost je zdrojem většiny článků rubriky Z půdních archivů, se narodil 14.5.1902 v Brně v katolické středostavovské rodině. Jako katolík byl pokřtěn a později biřmován. Duchovní cesta bratra Vence, od katolického mládežníka po faráře ČCE, nám není známa. V článku „Poválečné počátky evangelické práce v Brně Židenicích“ z 26.4.1935 se autor Vladimír Míčán zmiňuje o nadšených gymnasistech Antonínu Vencovi, Josefu Závodském a Karlu Pavlincovi, kteří mu pomáhali s biblickými hodinami, konanými v letech 1918-1920 v Židenicích u manželů Brázdových. Po maturitě v roce 1920 bratr Venc nastoupil na tehdejší Husovu evangelickou bohosloveckou fakultu. Po dvou semestrech studium přerušil a dal se do služeb Armády spásy, kde se seznámil se svou budoucí manželkou. Studium bohosloví dokončil až v roce 1928. Krátce působil ve sborech v Praze na Břevnově a v Liptále u Vsetína. Jeho osobní i profesní život však byl zcela spjat se sborem

v Brně – Židenicích. Byl jeho prvním farářem. Za jeho působení byl postaven kostel na Jílkově (tehdy Resslerově) ulici. Vydával časopis Hlas – věstník čbr. farního sboru v Brně Židenicích a Nový rozvoj. V roce 1948 zajistil vydání notovaného Zpěvníku českobratrské církve evangelické. Byl předsedou evangelizačního odboru ČCE. Učil náboženství na základních školách a na Gymnaziu Křenová. V neděli kázával obvykle třikrát. Organizoval večírky a bazary. Byl konseniorem brněnského seniorátu. Pro židenický sbor doslova žil. Přitom situace ve sboru byla složitá. Zejména krize v letech 1941 – 1943, kdy sbor spravovala správní komise, a rozkol v letech 1954-1955, kdy sbor opustila téměř polovina staršovstva s rodinami, na něj těžce dolehly. Zřejmě nadměrná aktivita a nelehká situace podlomila jeho zdraví. Zemřel v 58 letech 12.10.1960. Schránka s jeho popelem je uložena v zádveří bočního vstupu kostela.

Podrobně vzpomínal na svého faráře bratr Jiří Novák v Setkávání 2010, v článku uveřejněném k padesátému výročí jeho úmrtí.

Kázání bratra faráře Vence, jehož zkrácenou podobu uvádíme, je vybráno z rukopisu kázání proneseného 5.2.1928 v Praze na Břevnově. Kázání je úderné. Text se však čtenáři může jevit jako ne zcela konzistentní. Je velmi pravděpodobné, že se jednalo pouze o podrobnou osnovu. Jeho plné znění již nejsme schopni poskytnout. I tak je kazatelovo poselství dnešním čtenářům více než jasné.

Ozeáš 12,6 „Protož ty k Bohu svému se obrať, milosrdenství a soudu ostříhej a očekávej na Boha svého ustavičně“

Čtení Matouš 20, 1-16

Mnoho jest povolanych, ale málo vyvolených. Mnoho věcí se přechází v denním životě, ale jsou přece mnohé, které se vryjí v paměť. Dodnes budeme obdivovati to, co udělal Zacheus, hejtman nad celnými (Lukáš 19, 8) – *Aj, polovici statku svého, Pane, dávám chudým a oklamal-li jsem v čem koho, navracuji to čtverásob.* Ten, kdo se nemohl rozloučiti se svým majetkem, který šidil a okrádal jiné, najednou všeho toho se zříká. Pán Ježíš ho zavolał. Obrátil se k Bohu. Žil zády k Bohu, nevšímavě, ba proti Němu a nyní obrat, a to právě proto, že uslyšel hlas Ježíšův. Mnoho lidí kázalo pokání a hlásalo cestu, napomínali, trestali. Jan Křtitel nebyl jen takovým mravokárcem. Jan Křtitel nestrhoval svým postem a šatem. Více lidí dovedlo se více postiti a žilo ještě skromněji. To největší na Janu Křtiteli bylo, že ukazoval na Ježíše, vedl k tomu největšímu obratu v životě. *Aj Beránek Boží, který snímá hříchy světa.* Zde pomoc, zde obrat, zde také začátek nového života. Anglický státník Chamberlain řekl, že jeden horlivý misionář Kristův znamená pro bezpečnost Londýna více než sto strážníků.

Odporúčujeme obyčejně to, co jsme sami zkusili a co se osvědčilo v nás. Jákob dává Jozefovi požehnání (I. Mojž. 48,15,16). *„Bůh, před jehož obličejem ustavičně chodili otcové moji Abraham a Izák, Bůh, kterýž mne spravoval po všechem život můj až do dne tohoto, Anděl ten, kterýž vytrhl mne ze všeho zlého, požehnej dítek těchto“.* Má-li co odkázati těmto malým začátečníkům nového života, odkazuje svoji zkušenost víry a vděčnosti. Ať je již život tak

pohnutý, jak byl jeho, jen aby na té poušti našli svoje Bethel, kde by učinili smlouvu s Bohem svým, kterého by poslouchali a následovali. Na Jákobovu zkušenost navazuje i prorok Ozeáš slovy našeho textu. Je tak divné, že ač život s Bohem je nejkrásnějším, nejbezpečnějším žitím, člověk žije v odporu s Bohem, v nepřátelství, a to nemusí býti jen lidé stojící mimo církve. Hřích nás dělí od Boha.

Žádný nepřichází k Otci než skrze mne. V dnešním čtení je podobenství o hospodáři, který pětkrát najímal a vždy našel zahálující. Vzal je v hodinu první, ve třetí, šestou, devátou a jedenáctou a ještě před koncem volá. Podobno je království nebeské takovému hospodáři. Je stejná odměna – jeden peníz, a to pro ty první i poslední. Jeden peníz – něco tak nepatrného! Pro svět nepochopitelné! První reptali, ano všechno opustili, v žhavém poli nepochopení zastali práci. Naše odměna přec musí býti větší! Synové Zebedeovi rovněž čekali větší odměnu po pravici a po levici seděti v království nebeském. Ale tam si budou všichni rovni. Milost Boží je i pro ty poslední, jen když hledají a jdou tou správnou cestou. Což jestli pro někoho neplatilo to volání ani v hodinu třetí, šestou a devátou, je už tu hodina jedenáctá, kdy slovy proroka mluví Bůh k nám: *Protož ty k Bohu svému se obrať!* Co bude znamenat toto obrácení?

1) *Milosrdenství a soudu ostříhej.* Tu musí celý náš život znít jinou harmonií, nebeskou tóninou, ať v moll neb durové stupnici. Celý život musí ukázat naše spojení s nebeským otcem.

Apoštol Jakub říká *„Náboženství čisté a neposkvrněné před Bohem a otcem totož jest: navštěvovati sirotky a vdovy v souženích jejich a ostříhati sebe neposkvrněného od světa“*. Milosrdenství chci, ne oběti. Drtina řekl: „Největší vítězství v životě lidském jest odpustiti tomu, jenž přátelství zradil, věrnost zachovati tomu, jenž ji porušil“.

Křesťan musí jíti k tomu vítězství. *„Milujete-li jen ty, kdož vás milují, jakou odplatu máte, vždyť to i publikáni dělají“*.

Galatským 6,10 *A protož, dokudž čas máme, čiňme dobře všechněm, nejvíce pak domácím víry.* Nevěřím těm, kteří vypráví o všelidské lásce, která láme všechna pouta, nevidím-li lásky doma, v církvi, v tom svatém obecnství lidí Božích.

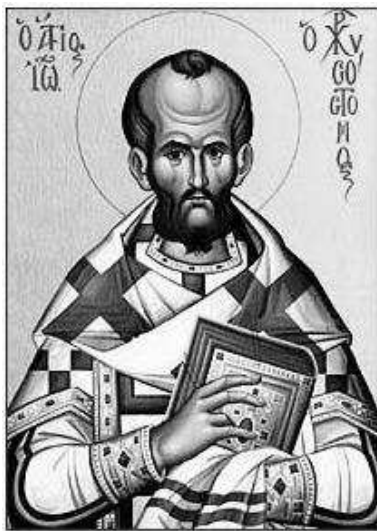
2) Být spravedlivým. To není tak lehké, jak se zdá. Dr. Jaroslav Drábek v Přítomnosti č. 4 píše: „Naše soudnictví je takřka nad propastí. Běda státu, jehož občané ztratí víru ve spravedlnost“. Hledáme spravedlnost, a jak sami jsme spravedliví? Žena k muži, muž k ženě, k dětem, k představeným či podřízeným? Tato spravedlnost, tedy milosrdenství a soud, musí vyplývat z obrácení k Bohu. Jde o požehnání Boží.

Ale jak si udržeti takové požehnání? Je potřebí základů, ale i houževnatosti. I. Kor. 9,26-27 *Protož já tak běžím, ne jako v nejistotu, tak bojuji, ne jako vítě rozrážejí. Ale podmaňuji tělo své, a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.* Znamená to očekávat na Boha ustavičně a obnovovati spojení s Ním modlitbou. Jestli jsme se k Bohu obrátili, ostříhejme milosrdenství a soud a očekávejme na Hospodina ustavičně. Amen.

Pro Setkávání připravil Pavel Čermák

Joannes Chrysostomos – Jan Zlatoústý

Jeho rok narození neznáme, patrně spadá do pátého nebo šestého desetiletí 4. století. Jan pochází z Antiochie, kde se narodil dobře situovaným křesťanským rodičům. Po ukončení studií vedl poustevnický život, v roce 381 byl ve svém rodném městě vysvěcen na jáhna a poté přijal kněžské svěcení. Posléze se stal patriarchou konstantinopolským, v této roli bojoval zejména proti korupci a vnitřní zkaženosti církevních institucí, kupříkladu v roce 401 na synodě v Efezu dal kvůli svatokupectví sesadit šest kněží. Tato nesmiřitelnost mu vynesla četná nepřátelství: na synodě v Chalkedonu byla proti němu vznesena smyšlená obvinění. Jan se odmítl dostavit, byl proto sesazen a vyhnán do Bithýnie, byl však ihned povolán zpět. Jeho definitivní vyhnanství má na svědomí císařovna Eudoxie, jejíž přepychový způsob života Jan kritizoval. Jan Zlatoústý umírá v Komanech u Černého moře v roce 407, a když byly jeho ostatky v roce 438 slavnostně přeneseny do Konstantinopole, Eudoxiin syn, císař Theodosius II., prý u jeho rakve prosil o odpuštění za nepravosti svých rodičů.

Jan Zlatoústý je autorem mimořádně bohatého díla, dochovalo se téměř v úplnosti. Standardní edice v souboru tzv. „Patrologie“ zabírá sedmáct foliových svazků. Z jeho hojných kázání na biblické texty se nejvíce cení homilie na knihu Genesis, Žalmy a Izajáše; sbírka devadesáti kázání na Matouše představuje nejstarší kompletní komentář k tomuto evangeliu a homilie na Skutky apoštolů jsou jediným kompletním komentářem této novozákonní knihy v prvním tisíciletí. Za nejvýznamnější z novozákonních výkladů se považuje komentář k Listu Římanům, téměř polovina všech dochovaných kázání se věnuje pavlovským epištolám. S ohledem na délku některých kázání se lze domnívat, že ne všechna byla skutečně přednesena.

Morální tematice se věnuje například kázání odsuzující nezřízené veselí při oslavě Nového roku, a také homilie „Proti hrám v cirku a divadle“. Spis „O dobročinnosti“ tvrdě kritizuje sociální nerovnost, již Jan pozoroval v Antiochii a Konstantinopoli. Významnou součástí Janova díla jsou také oslavné spisy (panegyriky) na významné osobnosti křesťanské historie, na mučedníky a některé biskupy, ovšem nejslavnějším dílem je v tomto ohledu „Sedm kázání

ke chvále svatého Pavla“, ve kterých se Jan vyznává z nezměrného obdivu k apoštolovi pohanů.

Mezi traktáty s teologickou tematikou lze řadit zejména spis „O kněžství“, ve kterém jsou detailně popisovány náročné intelektuální i morální požadavky kladené na adepta kněžského úřadu. Ačkoliv jinde dává přednost spíše kontemplativnímu způsobu života, v poslední knize tohoto díla vyzdvihuje Jan čínorodý, aktivní život kněze: je přece snazší a tím méně záslužné zachránit svou vlastní duši (jak o to usiluje mnich) než usilovat o spásu svých bližních, což má být úkolem kněze. V řadě dalších spisů Jan ovšem mnišský život obhajuje, chválí a doporučuje; další traktát věnuje oslavě panenského stavu, jak ovšem zdůrazňuje, chvála panenství nezavdává důvod k odmítání manželství: „Když jsi tak zásadně pohrdla manželstvím, zhanobila jsi moudrost boží a pomluvila celé stvoření. Pokud je manželství nečisté, pak jsou nečisté také všechny živé věci, které se v něm rodí. Jste tedy nečisté i vy, panny, o samotné lidské přirozenosti nemluvě. A jak může být nečistá pannou?“ Jinde se Jan Zlatoústý zaměřuje ke kritice marnivosti, přičemž zdůrazňuje, jak důležitá je k jejímu překonání výchova. Velkou literární, teologickou i dokumentární hodnotu má sbírka Janových dochovaných listů – je jich celkem 236. Chrysostomovy spisy byly brzy překládány do latiny a v latinském znění byly středověkými teology často citovány: některé jeho moralistní a kritické výroky najdeme i v Husových spisech a dalších textech české reformace.

Jan není spekulativní teolog, při výkladu biblických textů klade důraz spíše na doslovný význam než na alegorickou interpretaci, a pokud odhlédneme od útoků proti dobovým herezím (kritice je podroben zejména dualistický manicheismus a ovšem ariánství), může se říci, že Jana zajímají spíše praktické morální a společenské otázky. Závěrem je nutno zmínit také Janův čistý a elegantní projev, kulturu jeho jazyka a stylu; odtud jeho přídomek „Chrysostomos“ (Zlatoústý).

Joannes Chrysostomos je odedávna uctíván v katolickém i pravoslavném prostředí jako světec a v 16. století byl prohlášen za jednoho ze čtyř největších učitelů církve křesťanského Východu.

V češtině můžeme číst z tohoto autora jen velmi málo, navíc v zastaralém překladu Jana Nepomuka Františka Desoldy z roku 1885.

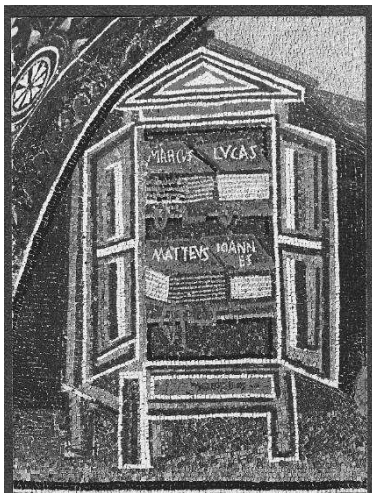
Juraj Franek

Více úryvků z Chrysostomových kázání se najde v novějším českém překladu v souboru "breviářových druhých čtení - modlitby matutina" v Denní modlitbě církve (DMC). Tři menší spisky jsou přeloženy v Patristické čítance 1983 (překlad Josefa J. Nováka), ÚCN Praha 1988. Několik listů je ve 2. a 3. díle souboru Dopisy velkých osobností hříšníkům, přeložila Ivana Čihánková, vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2002.

Jana Nechutová

„Spi se mnou“ - Genesis 39, 1-22

Příběh Josefa a Putifarky, jak se jí lidově říká, je učebnicový příklad toho, jak odolat sexuálnímu pokušení. Pro mladé páry, které si chtějí nechat sex až do manželství, a vlastně pro každého, jehož mravní čistota je vystavena těžké zkoušce, je v Gn 39. kapitole mnoho cenných praktických rad. Například nebýt s osobou, která vyvolává naše touhy, v domě sami, nosit pevné oblečení, které jen tak lehce z člověka nesklouzne, jak se to stalo nebohému Josefovi. Prostě perfektní lekce do nedělní školy, jak si zachovat čest a morální čistotu. Být jako Josef; to stačí. Dále to, co Josef a budeš ok. Jenže jak Josef získal své kvality? Kde bral sílu to všechno ustát? A může být na tomto příběhu vůbec něco zajímavého, neobjeveného, nového nebo alespoň pro všední den použitelného? Kolikrát za život se stane, že se octneme v tak choulostivé situaci jako Josef?

A přece je to příběh i do našich všedních dní.

Malá rekapitulace: Josefa prodali jeho bratři coby 17-ti letého hochu karavaně obchodníků. Kupci ho v Egyptě prodali jako otroka Potífarovi, veliteli faraonovy tělesné stráže. S Josefem byl Hospodin, což v praxi znamenalo, že všechno, na co sáhl, se zdařilo, byl šikovný a pracovitý – u otroka neocenitelné vlastnosti. Toho si všiml i jeho pán a svěřil mu veškerý chod jeho domu. Josef byl mladík krásné postavy a krásného vzhledu. A jelikož farao netrčí pořád jenom doma, Potífar jako velitel jeho tělesné stráže byl často na služebních cestách. Jeho manželka byla často sama doma, možná zanedbávaná zaměstnaným manželem. A tuhle krásný Josef – nebrala si servítky a šla rovnou na věc – „Spi se mnou“, koneckonců Josef byl jen otrok, tak jaképak dlouhé námluvy. Josef svodům odolal, ale Putifarka se mu pomstila tím, že ho falešně nařkla ze znásilnění a Josef byl zatčen a uvězněn.

A tady začínají mé otazníky a pátrání v hloubi příběhu. Josef byl otrok, bez rodiny, bez zastání, bez svobody, bez jakéhokoli práva, dokonce i bez práva na své tělo. Zrazen a zapuzen vlastními bratry, v cizí zemi, bez pomoci. Život měl z ničeho nic naruby. Mohl být utrápený, nešťastný, apatický, ale on byl pracovitý. Mohl si říct „Vem to čert- jdem na to, Putifarko, už mi na ničem nezáleží“. A přesto si zachoval čistý štít. Člověk má tendenci ve chvíli, když se s ním život nemazlí, polevit v morálce. Když je na mě život takovej, tak já už nechci být hodný a poslušný chlapeček. Vyhadov z práce, odchod milované bytosti, zrada přítele – to jsou situace, kdy mnozí sahají po láhvi, pornu,

drogách, hazardu. A stačí ještě míň – někdo nás osočí v zaměstnání, v příbuzenstvu, a už mu přičítáme nejrůznější vlastnosti, a abychom si ulevili, vykládáme to někomu třetímu a už vzniká pomluva, atd... Je to tak lehké!

Jenže „s Josefem byl Hospodin“ – tato věta se nese jako refrén celým příběhem. Nejen že mu žehnal v práci, v moudrosti a rozhodování. Byl v Josefově mysli a byl tam hlavní motivací jeho jednání. Na Putifarčinu výzvu Josef odpověděl: „...jak bych se mohl dopustit takové špatnosti a prohřešit se proti Bohu?“ (verš 9.). Zde je další má otázka – jak dobře Josef Boha znal? V Bibli nečteme, že by měl nějaké speciální zjevení. Ano, měl sny o klanějících se snopech a hvězdách, ale nikde nečteme „a Bůh mu řekl“. Byl to tedy člověk jako my – Boha znal z vyprávění rodičů a druhých lidí – a přesto, když s ním život takto zamával, neřekl „jak to Bůh mohl dopustit? Kde byl, když mě moji vykutálení bratříčci chtěli zabít? Když mě prodávali do otroctví?“ Kde vzal Josef sílu obstát, být věrný Bohu a jeho zásadám?

Nevíme, jak dlouho byl Josef vystaven svádění vdané ženy. Je psáno, že byl sváděn den co den, týdny? Měsíce? Nevíme, jak moc to bylo pro něj náročné nebo ne – je psáno pouze o něm, že byl krásného vzhledu. Ona mohla být šeredná jak noc. Ale co víme, je, že si Josef uchoval svůj charakter navzdory osudu. Josef není věrný Hospodinu proto, že by mu to něco vynášelo, že by mu Hospodin zaručil v životě úspěch nebo protekci u mocných. Nebo že by ze snů rozpoznal, že jednou bude druhý muž po faraónovi. Josef zkrátka maká, i když mu to život nijak nevrací. Josef se řídí Hospodinovou vůlí i jako otrok. Neztrácí svoji důstojnost a nic Hospodinu nevyčítá. Hotový Mirek Dušín z Rychlých šípů. Kde ale do prkýnka bere tu vnitřní morální sílu k takové věrnosti? To byla moje největší otázka nad tímto textem.

Odpověď nacházím až v další kapitole – kdy je Josef už ve vězení a svým spoluvězňům říká – „byl jsem ukraden z hebrejské země a zde jsem se nedopustil ničeho...“. Ukraden z hebrejské země – ze země, kterou nám Bůh přislíbil a také dal. Patřím k vyvolenému národu, jehož počet nebude mít konce. Zde jsem se nedopustil ničeho, ale tam, v té zemi zaslíbené, jsem asi nebyl ten nejlepší syn a bratr a Bůh mě přesto neopustil, je věrný svému lidu a já k němu patřím.

Josef si zachoval svou identitu – byl otrokem, ale v srdci zůstal tím, komu se klaněly hvězdy. Byl unesen do mravně padlého Egypta, ale zůstal součástí Božího lidu. Byl otrokem, ve vězení, ale zůstal synem, kterého miluje Otec. Nevlastnil nic než Boží zaslíbení. Neměl úctu u lidí, ale neztratil sebeúctu. Když Putifarce zůstal jeho plášť v ruce, běhal nahý po paláci = nechal se raději ponížit, zostudit, aby si nemusel přestat vážit sám sebe.

Takto vypadá člověk s charakterem – chce to vědět, kým jsem a kým chci také zůstat. I kdyby se tvým životem přehnal neúspěch, rozvod, nemoc, úraz. I kdyby to všechno na tebe křičelo, že nejsi nic, jsi stále milovaným Božím dítětem. V Božích očích jsi velmi drahý, velmi drahá. Bůh dal za tebe svého Syna, abys mohl/a žít svobodný život beze strachu z trestu, ze smrti, z čehokoli.

Pánu Ježíši Kristu jsi stál za to, aby za tebe zemřel. Máš tedy hodnotu Božího syna. Nezahod' to jen proto, že se zrovna nedaří.

Příběh o Josefovi rozhodně není monotematický, už 100x slyšený, nudný. I kdyby se netýkal tebe, protože se ti zrovna daří dobře, nemůžeme ho číst s tím, že, uf dobrý, já nic takového řešit nemusím. Josef zvládl svou situaci dobře, ale zkus myslet na všechny ty, kdo to nezvládli. Kdo se při nepřízni osudu ocitli na ulici a stali se sexuálními otroky. Pomysli na všechny ty holky a kluky, muže a ženy, kterým už nepatří ani jejich vlastní tělo a kteří nenašli zatím z této situace cestu ven. Neznají svoji hodnotu, nevědí o Boží lásce. I oni potřebují naši službu, jako kdokoli jiný potřebný. A co naše děti? Obstojí ve světě, kde se ze všech stran ozývá „Spi se mnou!“, z internetu, z televize i z obyčejné reklamy? Možná obstojí v 15 letech na internátě, ale zvládnou krizi středního věku, problémy v manželství s čistým štítem? Znájí Boha také jen z našeho vyprávění nebo ho mají v mysli a v srdci, a s touhou nezarmoutit ho čelí svým osudům?

Katka Rybáriková

BUDE

Hudební nešpory v Červeném kostele

budou opět první listopadovou nedělí, tedy 1. listopadu, v 19:30. Účinkuje Musici Cameralis (komorní soubor: hoboj, trubka, varhany a zpěv). Biblické zamyšlení Olga Tydlitátová. Vstupné dobrovolné. Výtěžek koncertu bude věnován občanskému sdružení Naděje v Brně.

V sobotu 7. listopadu v Brně

se sejde k 1. zasedání 41. konvent brněnského seniorátu Českobratrské církve evangelické. Bude to v Blahoslavově domě (sbor Brno II). Delegáti konventu ze všech sborů seniorátu mají mj. za úkol zvolit nový seniorátní výbor brněnského seniorátu, vzhledem k tomu, že některým z jeho dosavadních členů končí funkční období, navíc byl dosavadní seniorátní kurátor Vladimír Zikmund povolán do funkce čelného představitele naší církve (synodního kurátora), v čele seniorátu bude tedy zapotřebí jeho nástupce. Seniorátní výbor by po volbě nově měl být šestičlenný.

Jaroslav Vítek

Bienále pro Diakonii

Bienále pro Diakonii mnozí čtenáři Setkávání dobře znají – ve zkratce pětidenní maraton akcí, který doprovází benefiční prodejní výstavu obrazů domácích i zahraničních umělců. Program letošního ročníku je tu! Přijměte srdečné

pozvání, neváhejte přijít, vzít s sebou své blízké a podpořit tak nejen brněnské středisko Diakonie a jeho Chráněné bydlení v Nosislavi, ale i akci s krásnou atmosférou, o které jste četli v úvodníku.

Středa 11.11.2015

od 18:30 hodin koncert **Ukulele Orchestra jako Brno** (pestrá parta ukulelistů hrajících rockové, popové i jiné hity v netradičním podání), vstupné 200,- Kč

cca od 20 h dobročinná aukce uměleckých děl, vín i výrobků klientů Diakonie Brno

Čtvrtek 12.11.2015

od 18 hodin kávová seance pod taktovkou baristů **Doubleshot** (pravá irská káva a jiné laskominy)

od 19:30 hodin zazní koncert Symfonického orchestru Sokola Brno I. - Mozart pro Diakonii

prodejní výstava (otevřeno bude od 16 h), po celý večer vstupné dobrovolné

Pátek 13.11.2015

od 18 hodin košt vín za doprovodu cimbálové muziky **Púčik** (muzikanti známého brněnského folklorního souboru), vstupné na košt 200 Kč (zahrnuje vstupenku, skleničku a katalog)

prodejní výstava (otevřeno bude od 16 h)

Sobota 14.11.2015

Šachy pro Diakonii IV. - dobročinná simultánka s GM Tomášem Polákem, od 14 hodin registrace, začátek partie ve 14:30, startovné 300 Kč

od 18:30 hodin koncert jazzové kapely Noční optika a křest jejich vánočního CD

autorské čtení básníka Víta Slívy

prodejní výstava (otevřeno bude od 14 h), večer vstupné dobrovolné

Neděle 15.11.2015

od 9 hodin společné bohoslužby

dernisáž výstavy

PS, alias drobníčky z příprav:

Bienále je velká akce. Vyžaduje velké těšení, velké snažení a velkou trpělivost – ze všech stran. Zkoušíme to podruhé v Brně. Sháníme a vozíme obrazy, měříme rozměry, píšeme a voláme na všechny strany, scházíme se co organizátoři, dodáváme si navzájem sil a také si někdy stýskáme.

Ještě sháníme dobrovolníky, obzvlášť hlídače výstavy, tedy ochotné lidi, kteří by seděli v sále a pozorovali, co se kolem obrazů děje.

Velká akce také potřebuje velkou podporu ze stran sborů. Nejen dobrovolníky, ale i návštěvníky, bez těch to nejde. Ale také ty, kdo se za Bienále a lidi kolem něho modlí. Pokud Vám nohy ještě trochu slouží, přijďte se na nás podívat, a pokud už vám bohužel neslouží nebo nezbývá času a sil, myslíte na nás, budeme to potřebovat a budeme za to vděční.

Saša Jacobea

V sobotu 21. listopadu v Praze

se bude konat mimořádné zasedání synodu Českobratrské církve evangelické, rozloučení se stávající synodní radou ČCE a instalace nové, v květnu zvolené synodní rady.

Synodní rada je nejvyšší, šestičlenný správní orgán ČCE. V čele stojí synodní senior/ka (duchovní) a synodní kurátor/ka (laik). V období listopad 2015-2021 v ní zasednou:

Faráři:

Synodní senior Daniel Ženatý (1954) je od roku 2005 farářem v Pardubicích. Dříve působil jako farář v Novém Městě na Moravě (1990-2005) a ve Valašském Meziříčí (1980-1990). Sedm let pracoval také jako kaplan pardubické věznice. V synodní radě již působil, a to ve funkci prvního náměstka synodního seniora (v letech 1997-2003 a 2009-2015). Je ženatý, má čtyři děti.

1. náměstek synodního seniora Pavel Pokorný (1960) je od roku 2000 farářem sboru v Praze-Střešovicích. Jeho předchozím působištěm byl Trutnov (1987-1999), kam nastoupil po studiích a po základní vojenské službě. Při svém ročním pobytu v USA se zaměřil na pastorační práci. Působí též jako nemocniční kaplan pro mobilní hospic Cesta domů. Je ženatý, má čtyři děti.

2. náměstek synodního seniora Ondřej Titěra (1964) je od roku 2014 farářem sboru v Jablonci nad Nisou. Dříve působil jako farář v Miroslavi (1998-2014) a ve Vilémově u Golčova Jeníkova (1989-1998). Je ženatý, má čtyři děti.

Laici:

Synodní kurátor Vladimír Zikmund (1955) pracuje od ukončení studií na ČVUT v roce 1980 ve vývoji valivých ložisek, v současnosti jako ředitel společnosti ZKL – Výzkum a vývoj v Brně. Od roku 1996 působí jako kurátor sboru ČCE v Brně-Husovicích a od roku 2003 jako seniorátní kurátor Brněnského seniorátu. Je ordinovaným presbyterem. Je ženatý, má dva dospělé syny.

1. náměstek synodního kurátora Jiří Schneider (1963) působil dříve jako diplomat, v současnosti je činný v nestátní sféře, spolupracuje především s Pražským institutem bezpečnostních studií. Vystudoval geodézii a kartografii na ČVUT a religionistiku na University of Cambridge. Je ženatý, má tři dospělé děti.

2. náměstkyně synodního kurátora Eva Zadražilová (1962) je čtvrté volební období neuvolněnou starostkou v malé obci Moraveč na Pelhřimovsku a současně pracuje jako soukromá účetní. Od roku 2009 je členkou synodní rady ve funkci druhé náměstkyně synodní kurátorky. Je vdaná, má dvě dospělé děti.

Ze zpráv synodní rady Českobratrské církve evangelické

Dar života a péče o něj do posledního dechu

bude ústředním tématem tradičního adventního odpoledne křesťanské služby. Vlastně předadventního, bude se totiž konat poslední neděli církevního roku, tedy **22. listopadu ve 14 hodin v sále na Zelené faře**. Máme za to, že se tento problém týká jak mladé, tak starší generace a proto si již dnes udělejte poznámku ve svých diářích.

Když se dívám po našem kostele, mluvím s lidmi, myslím, že skoro v každé rodině se o někoho nemocného či postiženého staráme, starali jsme se, či starat budeme. Více sester z Kavárničky se již „přestěhovalo“ do domovů důchodců, kde je navštěvuje vždy v úterý sestra Rut Hanáková. To jsou ale ty, které nemají, kdo by se o ně doma postaral. O mnohé se stará rodina, pokud na to najde síly a čas. Ovšem i to jen do určitého okamžiku, kdy se již situace stává vážnou a doma neudržitelnou. Kde je ta mez, jak máme vše zařídit, na koho se obrátit. Proto jsme na naše adventní odpoledne pozvali osobu nejpopovlanější, a sice sestru Reginu Slámovou, která je primářkou v brněnském Hospici sv. Alžběty. Pová nám, jak práce v tomto zařízení probíhá, kdo jsou pacienti, jak k nim personál přistupuje, řekne nám něco o domácí péči o těžce nemocného člena rodiny. A také promluví o tom, jak ona se dívá na poslední stádium lidského života. Budeme moci nahlédnout do hospice prostřednictvím fotografií a promítaných snímků.

Jako vždy bude odpoledne uvedeno krátkou pobožností a sestry z křesťanské služby nás seznámí s tím, jak probíhají jejich návštěvy v rodinách. A samozřejmě chystají s velikou láskou dobré pohoštění. Tak se těšíme, že si pozvání nejen přečtete, ale přijdete, protože, jak je uvedeno výše – dříve nebo později se problém péče o nemocné a stárnoucí rodiče bude týkat i vás mladších a nejmladších.

Ludmila Marková

Kavárnička

- 4.11. Sestra Věra Bednářová vypráví o životě a díle Jana Evangelisty Purkyně
- 11.11. Bratr Jan Franců zve na zhlédnutí zajímavých snímků
- 18.11. Konzervatoř
- 25.11. Vzpomínky na dovolenou v Řecku: sestra Marie Melicharová

LIDÉ VE SBORU

Brno I

7.11.	Jindřiška Gregorová	72 let
9.11.	Marta Mottlová	75 let
11.11.	Eva Šimková	83 let
12.11.	Jiřina Chasáková	71 let
16.11.	Kornelie Křehlíková	87 let
18.11.	Miloslav Kužela	89 let
20.11.	Martina Čápková	40 let
22.11.	Jana Kovářová	60 let
24.11.	Pavel Vlček	81 let
27.11.	Věra Kovářová	85 let
28.11.	Alena Opletalová	72 let
29.11.	Josef Matocha	81 let

Oddáni byli:

- 10.10. Tereza Jarošová
a Tomáš Ostranský

Brno II

3.11.	Jana Vláčilová	81 let
5.11.	Ladislav T. Dostál	71 let
9.11.	Vratislav Mika	85 let
11.11.	Vlastimila Petráňová	95 let
11.11.	Blahoslav Váňa	90 let
11.11.	Libuše Pokorná	90 let
11.11.	Miroslav Břenek	85 let
11.11.	Jaroslava Osvaldová	77 let
12.11.	Jakub Husák	75 let
13.11.	Drahomíra Kafková	81 let
14.11.	Miluše Lahodová	74 let
15.11.	Eva Melicharová	75 let
17.11.	Božena Justová	70 let
19.11.	Milada Wurmová	93 let
20.11.	Blanka Matyášová	92 let
21.11.	Bohuslava Krystíková	95 let
22.11.	Přemysl Prudil	73 let
24.11.	Marta Jakubcová	74 let
25.11.	Ivana Bedřichová	71 let
29.11.	Barbora Fafílková	30 let

Pokřtěn byl:

- 27.9. Tobiáš Fafílek, nar. 2015

Oddáni byli:

- 24.9. Gabriela Franzová
a Vít Procházka
10.10. Alena Superatová a Pavel Žák

DÍKY A PROSBY

Náš nebeský Otče, Stvořiteli nebe i země,

Ty jsi Tvůrce všeho, co nás obklopuje. Děkujeme ti za to, že se můžeme společně radovat z krás přírody, z lásky našich blízkých, ze společenství bratří a sester v našich sborech. Děkujeme, že se můžeme radovat z evangelia, které nás učí poměřovat krásu a důležitost toho, co nás obklopuje, podle jiných měřítek, než jsou jen naše krátkozraké oči.

Vyznáváme, že naše víra není vždy dost pevná. Kolísá pokaždé, když se stane něco, čemu nerozumíme, když na nás padne tíseň nebo zármutek. Proto tě prosíme, abys nás posiloval. Utvrzuj v nás jistotu, že tvá ochrana je mocnější než síla smrti. Ty jsi vzkřísil svého Syna Ježíše Krista z mrtvých a tak i nám jsi dal naději věčného života. Uč nás na tebe spoléhat a s důvěrou kráčet po tvé cestě. Amen.

Modlitba Vladimíra Zikmunda při pohřbu Věry Markové, Červený kostel, 8. srpna 2015

Brno I

V úvodu schůze staršovstvo vyjádřilo spokojenost s nedávno konanými akcemi: skautskou nedělí, říjnovými nešporami a sborovou nedělí. Presbyterři schválili plán bohoslužeb do ledna příštího roku a hovořili jsme o průběhu slavnosti 120. výročí Betlémského kostela. Byla schválena a odeslána žádost o pokyn k volbě sestry Jany Hofmanové druhou farářkou našeho sboru. Bratr farář informoval o probíhajících kontrolách požární ochrany v našich brněnských kostelech. Byla dokončena oprava domovního rozvaděče a oprava televizní antény sborového domu na Opletalově a zadány každoroční drobné opravy střech našich objektů. V Rychmanově byla zahájena oprava a výměna 2/3 střešní krytiny. V areálu na Pellicově byla díky iniciativě bratra Davida Mikoláška provedena rozsáhlá údržba zahrady, zejména prořezání náletových dřevin. Staršovstvo připravuje výměnu staré kuchyňské linky na faře.

Jiří Gruber

Brno II

Staršovstvo jednalo výjimečně pod vedením bratra kurátora Jaroslava Kučery. - Starší byli podrobně informováni o podobě sborových setkání pro tento školní rok. - Starší prohlédli přehled účetnictví za 1. polovinu kalendářního roku, čerpání rozpočtu je vyrovnané. - Starší byli informováni o dosavadním průběhu příprav rekonstrukce presbyterny. - Byl zahájen rozhovor o volbách do staršovstva, které mají proběhnout na jaře 2016, staršovstvo zvolilo volební komisi ve složení bratr Ryšavý, bratr Pikna, sestra Kuhrová, sestra Němečková, sestra Floriánová, která byla přípravou pověřena. - Staršovstvo projednalo žádost pro synodní radu o prodloužení polovičního úvazku pastorační pracovnice. Bylo přijato sdělení sestry Kláry Němečkové o ukončení práce pastorační pracovnice ke 31. 12. 2015. Staršovstvo rozhodlo pověřit práci pastorační pracovnice sestru Miluši Hauserovou, a to od 1. 1. 2016.

Saša Jacobea

Brno - Židenice

Na říjnové schůzi staršovstvo vzalo na vědomí jmenování bratra Martina Horáka za administrátora sboru a pověřilo kurátora přípravou dohody o náplni práce administrátora, kterou projedná na listopadové schůzi. Staršovstvo schválilo dohodu o výpomoci v kazatelské stanici Blansko s bratrem Jiřím Burešem, farářem v Boskovicích; věnovalo se otázkám zajištění programu ve sboru v době uprázdňení; přijalo nabídku seniora Grubeře, který na jednu neděli v měsíci nabídl výpomoc seniorátního faráře Jiřího Šimsy; věnovalo se otázce obsazení bohoslužeb v listopadu a prosinci; vyslechlo zprávu sestry Kubelové o stavu varhan a pověřilo ji zajištěním potřebných oprav; navrhlo konventu k doplňující volbě poslance seniorátního shromáždění Jeronymovy jednoty. Na závěr se věnovalo hospodářským otázkám, přípravě oprav farářského bytu po odchodu Kašparových a projednalo informace o finanční situaci sboru.

Miroslav Maňák

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 9.11.

Úterý:

15:00 DD Věstonická
16:30 dětský klub Ovečky
16:30 biblická hodina pro děti
19:00 přípravka NŠ

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 4. a 18.11.
15:00 kavárnička
16:00 konfirmandi II.
18:00 mládež
18:00 kurs Alfa

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených dveří 5. a 19.11.
18:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola pro děti

Brno II

Po – Pá 8:30-11:30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 9.11.

Úterý:

17:00 b.h.Tišnov 10.,24.11.
19:30 stř. generace

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 11. a 25.11
14:00 biblické čtení DD Kociánka 4. a 18.11.
18:00 biblická hodina
19:30 mládež I.

Čtvrtek:

9:30 Mateř.klub 5., 26.11.
9:30 Křesť. služba 26.11.
14:30 káva 5. a 26.11.
16:00 vyučování dětí, konfirm. příprava
17:30 mládež II.

Sobota:

9:30 DD Kociánka 14. a 28.11.

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání v Blahoslavově domě

Brno – Husovice

Pondělí:

17:45 konfirmač. cvičení

Středa:

18:00 katecheze dospělých

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina
20:00 staršovstvo 12.11.

Pátek:

15:30 děti
19:00 setkání zletilých 27.11.

Neděle:

9:00 nedělní škola
18:00 Desert 8.11.

Brno – Židenice

Úterý:

15:30 BH pro děti
18:00 modliteb. setk. 3.11.
19:19 DŽES – Duchovní židenické ev. setkání

Středa:

19:30 staršovstvo 11.11.
19:00 Modlitby a zpěvy z Taizé 18.11.

Čtvrtek:

17:30 mládež
19:00 biblická hodina

Pátek:

14:30 biblic. h. pro děti v Blansku 6. a 20. 11.
19:00 setkání sboru 20.11.

Neděle:

9:10 nedělní škola
10:00 setkání u kávy a čaje
18:30 pěv. sbor ChraPoT

Brno I	Brno II	Brno - Husovice	Brno - Židenice
1.11. 22. neděle po sv. Trojici BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber Rch Jiří Gruber ČK 19.30 <i>nešpor</i> Olga Tydlitátová	BD Martin Horák Tiš Saša Jacobea	Hu Štěpán Hájek <i>rodinné</i> ČK 19:30 <i>nešpor</i> Olga Tydlitátová	Žd Olga Tydlitátová, <i>VP</i> Bl Jiří Bureš, <i>VP</i>
8.11. 23. neděle po sv. Trojici BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová	BD Saša Jacobea Tiš Saša Jacobea	Hu Štěpán Hájek	Žd Martin Horák Bl Martin Horák
15.11. 24. neděle po sv. Trojici BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber Rch Jiří Gruber	BD Ondřej Macek Tiš Martin Horák	Hu Jaroslav Vítek	Žd Matouš Pleva Bl Jiří Bureš
22.11. poslední neděle v cír. roce BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová	BD Martin Horák Tiš Saša Jacobea	Hu Štěpán Hájek	Žd Josef Suchý, <i>VP</i> Bl kazatel CB, <i>VP</i>
29.11. 1. neděle adventní BK Jiří Gruber, <i>VP</i> ČK Jiří Gruber, <i>VP</i> Rch Jiří Gruber, <i>VP</i>	BD Saša Jacobea, <i>VP</i> Tiš Martin Horák, <i>VP</i>	Hu Štěpán Hájek, <i>VP</i>	Žd Jiří Šimsa, <i>VP</i> Bl Jiří Šimsa, <i>VP</i>
6.12. 2. neděle adventní BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová Rch Olga Tydlitátová	BD Saša Jacobea Tiš Saša Jacobea	Hu Štěpán Hájek <i>rodinné</i>	Žd Martin Horák, <i>VP</i> Bl Jiří Bureš, <i>VP</i>
BK: Betlémský kostel v 8:30 ČK: Červený kostel v 10:00 Rch: Rychmanov v 14:15	BD: Blahoslavův dům v 9:00 Tiš: Tišnov v 10:30	Hu: Netušilova 26 v 9:00 Ma: Maloměřice, Borky 7 DDS v 10:30	Žd: Židenice v 9:00 Bl: Blansko v 14:00